

Хто спритніший

Володимир Титаренко

Це був теплий і погожий березневий ранок. Такі ранки бувають лише напровесні, коли природа тільки-но починає прокидатися після тривалої зимової сплячки. Пригріє весняне сонце, розтане сніг, умиється земля талими водами і зразу помолодіє, стане юною, вродливою.

Сяйво сонця звеселило землю. І все навколо раптом заграло ніжними й радісними барвами — і недалекий ліс, і поле, і берег неширокої, ще не скреслої річки. Дорога веде до лісу, вузьенька стежина завертає до річки. І виводить вона до кущів червоного верболозу. Там на гнучких гілках біліють пухнасті котики. Їх так багато, що навіть гілля не видно. Куди не кинеш оком — скрізь бачиш сліди пробудження природи.

Десь неподалік радісно виспіває синиця. Весело й заклично лунає її голос: "Кидай сани, бери віз! Кидай сани, бери віз!" Цвірінькають горобці. У синій блакиті неба виписують піруети чорні круки. Несподівано поряд зі мною заскрекотали сороки. Сорока ніколи не кричатиме знічев'я та ще так наполохано. Очевидно, поблизу з'явився якийсь хижак і налякав обережних пташок.

Поволі йду далі. Цікаво, хто ж цей порушник сорочого спокою? За кущами верболозу розляглося поле озимини. А через нього до лісу в'юниться польова дорога, обсаджена високими вербами. Бачу, на одній вербі примостилося з десяток сорок. Вони збуджено скрекочуть, сідають на землю, а потім знову хутко злітають на дерево.

Але що це? Неподалік нерухомо лежить чимала руда лисиця. Ноги її відкинуті, з роззявленої пащі вивалився довгий рожевий язик. Сороки, злетівши з верби, поволі наближаються до лисиці. Ступають обережно, зважують кожний свій крок. За метр від рудої хижачки зупиняються і довго про щось перемовляються між собою. Нарешті одна підбігає до лисиці і щосили клює підступницю у хвіст. Тієї ж миті підступниця схоплюється на ноги і голосно клацає зубами. Але сорок як вітром змело. Вони вже сидять на вербі й радісно верещать. Очевидно, цей вереск треба розуміти так: "Не впіймала! Не впіймала! Не зуміла обдурити! Не зуміла!"

Лисиця якийсь час крутиться на місці і знову падає на землю. Минає хвилина, друга. Звір лежить нерухомо. Сороки злітають з дерева, поволі наближаються до хижачки. І знову повторюється та сама картина: найсміливіша клює лисицю, лисиця схоплюється, а потім сороки з верби глузують над нею...

Коли я побачив цю картину, мені одразу подумалося, що лисиця хитрує і так хоче вполювати собі на сніданок необережну сороку. Що ж, цілком можливо. Адже недарма про хитрість цього звіра всяку всячину розповідають! Та поспостерігавши якийсь час, я змінив свою думку. "І сороки, і лисиця бавляться!" — подумалося мені. А чому б і ні? Птахи знали, що хижачка лише вдає з себе мертву. А та у свою чергу теж освідчена, що птахи досить обережні й не дадуться на її гострі зуби. "Так, це, безперечно, гра", — утвердився я в своєму відкритті.

А гра ризикована. Чим же усе це скінчиться? Ситуація мене дедалі більше захоплювала. І сороки теж захопилися цією грою. З кожним разом вони все ближче підступали до лисиці, нахабніше клювали хвоста, а коли хижачка схоплювалася, безпечно, зовсім низько пролітали над нею.

Та ось лисиця схопилася на ноги спритніше, ніж звичайно, блискавицею стрибнула, клацнула зубами, і одна сорока вмить опинилася в її пащі. Птахи злетіли в повітря, закружляли над підступною лисицею. Повітря сповнилося обуреним вереском. А лисиця тим часом міцно тримала в зубах спійману пташку. їй було байдуже до розгніваного скрекоту. Вона дужче стиснула свої щелепи й подалася до недалекої скирти снідати.